

வரதர் நெஞ்சுவிடு தூது காட்டும் அறநெறிக் கோட்பாடுகள்

பா. மீனாகுமாரி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, எஸ்.ஐ.வி.இ.டி கல்லூரி, கௌரிவாக்கம், சென்னை-600073, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Moral Principles shown by Varadhar Nenjuvidu Thoothu

B. Meenakumari ^{a,*}

^a Department of Tamil, S.I.V.E.T College, Gowrivakkam, Chennai-600073, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

ganeshmeenakumari74@gmail.com

Received: 30-08-2022
Revised: 03-10-2022
Accepted: 14-10-2022
Published: 10-12-2022

ABSTRACT

Literature is a mirror of the life of man. Due to the lack of time to read the classics in accordance with the change of time, many of the minor literature genres have been acquired. On that basis, famous kinds of minor literature such as Pillai Thamizh, Kovai, Bharani, Ula, Thoothu, etc., are featured. From that point of view, the researcher has chosen Varadhar Nenjuvidu Thoothu as his title in the Thoothu literature. This study is based on data on the period at which the minor literature originated, the interpretation of the word 'Chitrilakiyam', the significance of the word Chitrilakiyam, especially the semantics of the thoothu, the types of thoothu, the specialties of the Thoothu literature, and the moral principles in the Thoothu literature. This study is based on data on the principles of morality, the impermanence of worldly life, the degradation of human birth, the way to attain the benefit of birth, the destruction of sensuality, the dangers of human birth, the way in which the world can rise, the use of dasaavatharam, etc.

Keywords: Varadhar Nenjuvidu Thoothu, Literature, Pillai Thamizh, Kovai, Bharani, Ula, Thoothu

முன்னுரை

இலக்கியம் என்பது மனித வாழ்க்கையை மையமாகக்கொண்டு மொழி வாயிலாக உணர்த்தப்படும் கலை. அக்கலையை முழுமையாக உணர்ந்து சுவைக்க முடியவில்லை. ஏனெனில் இன்றைய உலகியல் வாழ்க்கை தேவையின் அதிகரிப்பால் சுழன்று கொண்டிருக்கிறது. மக்களால் பேரிலக்கியங்களைப் படிக்க இயலாமல் போகின்ற சூழல் ஏற்படுகிறது. இந்நிலையில் சிற்றிலக்கியங்கள் உறுபெற்றிருக்கின்றன. அவ்வகையில் சிற்றிலக்கிய வகைகளான பிள்ளைத்தமிழ், கோவை, பரணி, உலா, தூது முதலியன பாடப்பட்டன. இதில் ஆய்வாளர் தூது என்ற சிற்றிலக்கிய வகையில் குறிப்பாக வரதர் நெஞ்சுவிடு தூது என்ற தூது நூலில் சுட்டப்படும் அறநெறி கோட்பாடுகளை ஆய்வுக்களமாகத் தேர்ந்துள்ளார் (Kirija, 1988).

சிற்றிலக்கியத்தின் தோற்றம், தூது இலக்கியத்தின் சிறப்பு, தூது இலக்கியத்தில் அறநெறிக் கோட்பாடு, என்ற தரவுகளின் அடிப்படையில் இவ்வாய்வு அமைந்துள்ளது.

சிற்றிலக்கியம்

சிற்றிலக்கியங்கள் இடைக்காலம் என்று குறிப்பிடும் கி.பி.700 முதல் 1300 வரையிலான காலத்தில் தோன்றின. இவை பெரும்பாலும் இறைமையைப் பாடுபொருளாகக் கொண்டு பாடப்பெற்றன. சமயம் சார்ந்த சிற்றிலக்கியங்களிலும் சமுதாயக் கூறுகள் காணப்படுகின்றன.

சிற்றிலக்கியங்கள் மனித சமுதாயத்தின் சாதி, சமயம், ஆண், பெண், முதலிய வேறுபாடு கடந்து காணப்படுகின்றன. சைவம், வைணவம், கிறித்தவம், இஸ்லாம் போன்ற எல்லா சமய தெய்வங்களையும் தலைவர்களாகக் கொண்டு சிற்றிலக்கியங்கள் பாடும் நிலை உருவாகியது.

சிற்றிலக்கிய சொல்விளக்கம்

சிற்றிலக்கியங்கள் எண்ணிக்கையில் குறைந்து காணப்பட்டாலும், அளவால் சுருங்கியனவாகக் காணப்பட்டாலும் அவற்றுள் இடம்பெறும் பொருண்மைகளின் விழுப்பத்தால் சிறந்த இலக்கியங்களாகவே காணப்படுகின்றன. "பிரபந்தம்" என்னும் வடமொழிச் சொல்லே இன்று தமிழில் "சிற்றிலக்கியம்" என்னும் பொருளில் வழங்கப்படுகின்றது. "பிரபந்தம்" என்ற வடசொல்லுக்குத் தமிழில் "நன்கு கட்டப்பட்டது" என்று பொருள்படுகிறது. "பிரபந்தம்" என்ற சொல்லுக்கு தமிழ் பேரகராதி "தொண்ணூற்றாறு வகைப்பட்ட நூல், இசையுரு, கட்டுரை" என பொருள் கூறுகிறது. "பிரபந்தம்" என்ற வடசொல் தமிழில் "நூல்" என்று பொருள்படும், என கலைக்களஞ்சியம் குறிக்கின்றது.

தமிழ் இலக்கியங்களைப் பேரிலக்கியம், சிற்றிலக்கியம் என்று பகுக்கப்படும் முறையினாலோ, பெருங்காப்பியங்கள் நோக்கும்போது அளவில் சிறியது என்னும் கருத்தின் அடிப்படையிலோ சிற்றிலக்கியம் என்று வழங்கும் நிலை உருவாகி இருக்கலாம். பாடல் எண்ணிக்கையால், எண் அளவால் குறைந்த இலக்கியங்களாகக் காணப்பட்டதால் சிற்றிலக்கியங்கள் என்று வழங்கப்பட்டிருக்கலாம்.

"பிள்ளைக் கவிமுதல் புராணம் ஈறாத்

தொண்ணூற் றாறெனுந் தொகைய தாமுற்

பகரியல் முன்னுறப் பாடும் பிரபந்த

மரபிய லதுபிர பந்தமர பியலே"

என்று பிரபந்த மரபியல் நூல் கூறுகிறது.

சிற்றிலக்கியங்கள் 96 என்று கூறப்பட்டிருப்பினும் கி.பி.1732 இல் வீரமாமுனிவரால் இயற்றப்பெற்ற சதுரகராதி என்னும் நூலில் 96 சிற்றிலக்கிய வகைகளுக்கு விரிவாக இலக்கணம் எழுத பெற்றிருக்கிறது.

தொல்காப்பிய பொருளதிகாரத்து புறத்திணை இயலில்

"குழவி மருங்கினும் கிழவதாகும்"

"ஊரொடு தோற்றம் உரித்தென மொழிப" (Tamizhannal, 2009)

சிற்றிலக்கியத்தின் சிறப்பு

சிற்றிலக்கியங்கள் ஐந்தாம் நூற்றாண்டில் தொடங்கி நாயக்கர் காலத்தில் அருகுபோல் வேரோடி பல்கிப் பெருகி இருந்தன. அடிவரையறையிலோ, எண்ணிக்கையிலும் குறை உடையதாக இருந்தாலும் பேரிலக்கியத்திற்கு ஈடான இலக்கிய சுவை உடையன. அரசியல், சமயம், பொருளாதாரம், சமுதாயம் எனப் பலதுறைகளிலும் பாடப்படுவன. இறைவன், மன்னன் மற்றும் சாதாரண மக்கள் வரை பாட்டுடைத் தலைவனாகப் பாடும் தன்மைத்தன. சிற்றிலக்கியங்கள் பல மொழிகளிலும் பாடும் தன்மையுடையன. மக்களின் அன்றாட வாழ்க்கையைத் தெரிந்துகொள்ளும் ஊடகமாக விளங்குகின்றன. காலகட்டத்திற்கு ஏற்ப சமுதாயம், அரசியல் நிலைகளை உலகிற்கு எடுத்துக் கூறும் தன்மையுடையன.

தூது இலக்கியம்

சிற்றிலக்கிய வகைகளுள் குறிப்பிடத்தக்க இலக்கிய வகை தூது இலக்கியமாகும். இது தூது

இலக்கியம் காலத்தின் தேவைக்கு ஏற்பவும், சமுதாய சூழலுக்கு ஏற்பவும், பொருண்மை அடிப்படையிலும் மாற்றங்கள் பெற்றுள்ளது. இத்தூது இலக்கியம் இந்திய மொழிகள் பலவற்றுள் காணப்படும் இலக்கிய வகையாகும்.

தூது இலக்கியங்கள் கடவுளர், ஆசிரியர், வள்ளல் முதலியோரைப் பாட்டுடைத் தலைவராகக் கொள்கின்றன. தூது இலக்கியங்களில் கூறப்படும் பொருண்மையினைப் பொதுவாக மூன்று வகையாகப் பகுக்கலாம் (Jeyaraman, 2000).

முதற்பகுதியில் எந்தப் பொருளைத் தூது செல்லுமாறு வேண்டி பாடப்பெற்றுள்ளதோ அந்தப் பொருளின் சிறப்பும், பெருமையும் உரைக்கப்படும்.

1. இரண்டாம் பகுதியில் யாருக்குத் தூது விடுக்கப்படுகின்றதோ அப்பாட்டுடைத் தலைவனின் சிறப்பு உரைக்கப்படும். அவனது தலச்சிறப்பு, பெருமைகள், தசாங்கம் முதலியவை இப்பகுதியில் உரைக்கப்படும்.
2. இறுதிப்பகுதியில் தூது விடுக்கும் தலைவி தலைவனைக் கண்டு மையலுற்ற செய்தி, தூது சென்று வருமாறு சூடுபிடிக்கும் பொருளை வேண்டும் பகுதி ஆகியன இடம்பெறும் (Jeyaraman, 2000).

"இருதிணையுடன் மையலை உரைத்துத்

தூது சொலவிடுவது தூது. இவை கலிவெண்

பா வினால் விரித்துப் பகர்வது மரபே" (Jeyaraman, 2000)

என தூதின் இலக்கணத்தைப் பிரபந்த மரபியல் பகர்கிறது.

"எகினம் மயில் கிள்ளை எழிலியொடு புவை

சகிருயி னெஞ் சார்தென்றல் வண்டு- தொகை பத்தை

வேறு வேறாப் பிரித்து விரித்து மாலை கொண்டன்பு

கூறிவா வென்றால் தூது."

என தூது விடும் பொருள்களைக் கூறுகிறது (Annie Thomas, 2001).

அன்னம், மயில், கிளி, மேகம், நாகணவாய்ப் புள், தோழி, குயில், நெஞ்சம், தென்றல், வண்டு ஆகிய பத்து பொருள்களுள் ஏதேனும் ஒன்றைத் தூது விடுத்து மாலையை வாங்கி வருமாறு கூறுவது தூதின் இலக்கணம்.

தூதின் சொற்பொருள்

"தூது" என்னும் சொல் "செய்தி" எனும் பொருள் தரும். தூது என்பது இருவரிடையே சந்து செய்வித்தல், கூழாங்கல், செய்தி, பகை, தானாதிபதி என பல பொருள் தரும் என்று வாழ்வியற் களஞ்சியம் கூறுகிறது.

தூது வகைகள்

வாழ்வியற் களஞ்சியம் கூறும் தூது வகைகள் இரண்டு. அகத்திணைத் தூது, புறத்திணைத் தூது என இருவகைப்படும் என இரத்தினச் சுருக்கம், நூற்பா 7 கூறுகிறது.

காதலர்கள் உள்ளக் கிளர்ச்சியைக் கூறி ஒருவர் மற்றவருக்கு அனுப்பும் தூது அகத்திணைத்தூது எனப்படும். இதற்குச் சான்றாக சிலப்பதிகாரத்தில் தூது இலக்கிய பொருண்மையைக் கூறலாம். பாண்டவர் துரியோதனனிடம் தூது விட்டது, அதியமான் அவ்வையாரைத் தொண்டைமானிடம் தூது விட்டது போன்றவை புறத்தூது எனலாம். தலைவன் பகை மன்னர் இடத்தில் தூது காரணமாகப் பிரியுங்கால் அங்கு இடம்பெறும் தூது புறப்பொருள் சார்ந்த தாகும்.

சிறுநிலக்கிய வகைகள் என்ற நூலில் கூறப்படும் தூது வகைகள் இரண்டு. ஒன்று மக்கள் மேல் விடப்படும் தூது மற்றொன்று போற்றும் தெய்வங்களின் மேல் விடும் தூது. அவ்வகையில் வரதர் நெஞ்சுவிடு தூது தெய்வங்களின் மேல் விடும் தூது வகையினது.

வரதர் நெஞ்சுவிடு தூதில் அறக்கோட்பாடுகள்

வரதர் நெஞ்சுவிடு தூதுவில் தலைவி இவ்வுலக வாழ்வு நிலையாமை யானது. ஆகவே பிறவிப்பயன் அடைய வழி தேடி அத்தகிரி வரதரிடம் தன் நெஞ்சை தூது அனுப்புகிறாள்.

சூரியனைக் கண்ட நீர் ஆவியாக மறைவது போல் இவ்வுலகம் மாயைகளில் இருந்து விலக வேண்டுகிறார். உன் அருளால் இப்பிறவிப்பயன் முடித்து உலகமாயத் தொல்லைகள் மறையும் படி அத்தகிரி வரதர் இடம் தூது செல் நெஞ்சமே என்று பணிக்கிறார்.

உலக வாழ்வு நிலையாமை

"காஞ்சி" என்பது உலக நிலையாமையை உணர்த்துவது. உலகில் தோன்றிய பொருள்கள் எல்லாம் அழியக்கூடியது என்ற உணர்வை வெளிப்படுத்துவதே காஞ்சி. தொல்காப்பியனார்.

"காஞ்சி தானே பெருந்திணைப் புறனே

பாங்கரும் சிறப்பிற் பல்லாற்றானும்

நில்லா உலகம் புல்லிய நெறித்தே"

என, காஞ்சித் திணை பெருந்திணைக்குப் புறன் என்றும், யாக்கை, இளமை, செல்வம் முதலியவற்றான் நிலைபேறில்லாத உலகியற்கைப் பொருந்திய நன்னெறியினை உடைத்து என்றும் எடுத்து இயம்புகின்றார் (Tamizhannal, 2009).

வரதர்நெஞ்சு விடுதூதில் நிலையாமையைப் பற்றி கூறவிழையும் ஆசிரியர் கிரிஜா, மனிதர்கள் மாய உறவில் மயங்கி இருக்கிறார்கள். மானிடரிடம் உள்ள ஆணவம் அழிய வேண்டும். கல்விப்பணித் தொடர வேண்டும். கற்ற நெஞ்சே ஆணவத்தை அழித்த ஆதி தேவனிடம் செல்வாயாக என்று நிலையாமையைக் கூறுகிறார். இதனை

"மாய உறவில் மயங்கி திரியும் மதிகெட்ட மானிடர்

ஆணவமழிய என்கல்விப் பணித் தொடரவருள் புரியக்

கற்ற நன் நெஞ்சே! அரக்கர்தம் மானவத்தையழித்த

ஆதி தேவன் னத்திகிரி மாலிடம் தூது செல்வாயே!" (Kirija, 1988)

நாலடியாரில் நிலையாமையைக் கூறும்போது

"யாக்கையை யாபுடைத்தாப் பெற்றவர் தாம்பெற்ற

யாக்கையா லாய பயன் கொள்க- யாக்கை

மலையாடு மஞ்சுபோல் தோன்றி மற்றாங்கே

நிலையாது நீத்து விடும்"

என்று இயம்புகிறது. முன்செய்த நல்வினைப் பயனால் உடம்பை உறுதியுடையவதாகப் பெற்றவர், அதன் பயனாக நற்காரியங்களைச் செய்வாராக! ஏனெனில் மலை மீது உலவும் மேகம்போல் காணப்பட்டு நிலைபெறாது இவ்வுடல் அழிந்து விடும் (Sri Chandran, 1997).

இதனையே வள்ளுவர்

"நில்லாத வற்றை நிலையின என்று உணரும்

புல்லரிவாண்மை கடை."

அதாவது நிலையில்லாதவைகளை நிலையானது என்று மயங்கி உணரும் புல்லறிவு உடையவராக இருத்தல் வாழ்க்கையில் இழிந்த நிலையாகும். என்று இவ்வுலக வாழ்வு நிலையில்லாமையைக் கூறுகிறார் வள்ளுவர். இவ்வுலக வாழ்வு நிலை இல்லாதது என்பது தெளிவுபடுகிறது (Varatharasan, 1998).

மானிடப் பிறவியை இழிநிலையில் வைத்தல்

மானிடப் பிறவி நிலையில்லாதது. நிலையில்லா தன்மை உடைய மானிடரை மனித இனத்தின் ஒரு சக்தி தன்னை ஈனமானிட இனத்தின் இழிசக்திதனை அழிக்க அத்திகிரி வரதரிடம் தன் நெஞ்சைத் தூது விடுகிறார்.

"ஈன மானிட இனத்தின் இழிசக்தி தனையழிக்க
அத்த கிரி நின்றத்திரு மாலிடம் தூது செல்வாயே."

என்று கூறுகிறார் (Kirija, 1988).

அழிக்கும் நச்சரவன்ன மாக்களின் ஈனசக்தியை, மக்களை மாக்கள் என்று இழித்துரைக்கிறார். அதர்மத்தை அழித்து தர்மத்தை நிலைநாட்டும் அத்தி கிரிவரதரிடம் வேண்டுகிறார். அதனை,

"அழிக்கும் நச்சரவன்ன மாக்களின் ஈனசக்தியை
அழித்து நம்பணித் தொடர அருள்பொழிய"

என்று கூறுகிறார் கிரிஜா மானிடப் பிறவியை இழிவுபடுத்தியும், மக்களை மக்களாய் கூறியும், அவர்கள் செயல்கள் மடமையானது என்றும், மானிடப் பிறவியை இழித்துரைக்கிறார் (Kirija, 1988). இந்த உலகில் ஞானம் செழிக்க யாகத்தில் தோன்றிய ஆணிப்பொன் கருடன் மீது பவனி வரும் அத்திகிரி வரதரிடம் கூறுகிறார் ஆசிரியர்.

"மக்களின் மடமைதனை யழித்து அவனியில்
ஞானம் செழிக்க யாகத்தில் தோன்றிய
ஆணிப்பொன் கருடன் மீது பவனி வரும்
வரதராஜரிடம் தூது செல்வாய்! வரதர் நெஞ்சே."

என்று கூறுகிறார் (Kirija, 1988).

"நிலமோடும் தேரோடாது கடலில்
கடலோடும் கப்பலோடாது நிலத்தில்

என்னெறி எவர்க் குரியதோ,

அன்னெறி அவர்க் குரியது வென,

தெளிந்த வரதர் நெஞ்சே! பிறவிப்பயன்

இனிது முடிக்க வத்திகிரிக்குத் தூது சொல்வாயே!"

என்று உள்ளதை உள்ளவாறு வாழ்க்கையைத் தெளிவுபடுத்தி நீ பிறவிப்பயன் அடைய வேண்டுமெனில் அத்திகிரி வரதரிடம் நாடுவாயாக என்று எடுத்துக் காட்டுகிறார் ஆசிரியர் (Kirija, 1988).

அத்திகிரி வரதர் அநீதியை அழித்து நீதியை நிலைநிறுத்தபவன், அறியாமையை அழித்து ஞானத்தை காட்டுபவன், மாயை அழித்து பரப்பிரம்ம நிலையை உணர்த்துபவன், என்று வரதரைப் புகழ்ந்து கூறும்போது ஞானத்தில் பக்தியையும், பக்தியில் ஞானமும் ஒன்றிய நிலையைக் காணலாம். இதனை

“கோழிக்குள் முட்டையும், முட்டைக்குள் கோழியும்
பழத்தில் விதையும், விதையில் பழமும்,
இருப்பதுபோல் ஞானத்தில் பக்தியும், பக்தியில் ஞானமும்,
இருப்பதை யுணர்ந்த ஞானநெஞ்சே! பரம்
பிரம்மம் நிலையடைய வத்திகிரி தூது செல்வாய்!”

இவை ஒன்றில் ஒன்று கலந்த நிலையாகும். இரண்டற கலந்த நிலை பகுத்தறிய முடியாததாகும், என்று ஞானத்தில் பக்தியும், பக்தியில் ஞானமும் கலந்து இருப்பதை உணர்ந்த நெஞ்சே என்று அத்திகிரி வரதர் இடம் செல்வாயாக என உணர்த்துகிறார் ஆசிரியர் (Kirija, 1988).

பிறவிப்பயன் அடைய வழி

மனிதர்கள் பிறவிப்பயன் அடைய வேண்டுமென்றால் மக்கள் தம் மாயை அழித்து பிறவிப்பயன் முடிக்க நிலைத்த நெடுமால் இடம் தூது செல் என்று கூறுவதை

“நான்மறைப் போற்றும் மத்திகிரி வரதரின்
அருள்மழை யிலமைதி காணும் திட நெஞ்சே!
மாந்தர்தம் மாயை யழித்து பிறவிப்பயன்
முடிக்க நிலைத்த நெடுமால் இடம் தூது செல்வாய்!”
என்று இயம்புகிறார் ஆசிரியர் (Kirija, 1988).

ஆக ஒருவர் பிறவிப்பயன் எய்த வேண்டுமெனில் கல்வியின் பெருமையை நிலைநாட்டி அப்பணிதொடரருள் புரிதல் வேண்டும் என்று வரதர் இடம் செல்ல நெஞ்சைப் பணிக்கிறார் ஆசிரியர்.

“சுகமான இசை தந்து கனிவான கலை தந்தது
திருமால் லன்றோ? மறுமையின் மோட்சம்
உணர்த்தி மாயை தனை யழிந்தது, மாதவனன்றோ?
கனிவான கலைதரும் காஞ்சியில் பிறவிப்பயன் முடித்து
திருவான வத்திகிரி யழைத்திடத்தூது செல்நெஞ்சே!”

என்று இறைவன் சுகமான இசை தந்ததும், கனிவான கலை தந்ததும் திருமால் தான் மறுமையின் மோட்சத்தை உணர்த்தி மாயையை அழித்தவன் மாதவன் அன்றோ. கலை தரும் காட்சியில் பிறவிப்பயன் முடித்து அத்திகிரி தூது செல்வாய் என்று இறைவனின் வடிவங்களை விளக்கி மக்கள் பிறவிப்பயன் அடைய வழி கூறுகிறார் ஆசிரியர். பிறவிப்பயன் அடைய வேண்டுமெனில் சிற்றின்பம் அழித்தல் வேண்டும் (Kirija, 1988).

சிற்றின்பம் அழித்தல்

மக்கள் மெய்யறிவாகிய வீடுபேற்றை அடைய வேண்டும். அதை நீக்கி இவ்வுலக வாழ்வாகிய சிற்றின்ப வாழ்வை ஒழித்தல் வேண்டும், என்பது இங்கு வலியுறுத்தப்படுகிறது. மெய்யறிவை உணர்ந்த பெரியோர் சிற்றின்பத்தை விரும்பார். சிற்றினத்தாரோடு இணையார். ஆனால் சிறியோர் சிற்றினத்தாரோடு இணங்குவர். இதனைக் குறிக்க

“சிற்றினம் அஞ்சும் பெருமை சிறுமைதான்
சுற்றமாச் சூழ்ந்து விடும்”

என்று சிற்றினம் சேராமை கூறுகிறார் (Varatharasan, 1998). இதனை வரதர் நெஞ்சுவிடுதூது சிற்றின்பம் கொண்டு கண்டமுடித்தனமாகச் செல்லும் மடமாக்களின் ஆணவம் அழித்து, அவர்களுக்கு மெஞ்ஞான நெறி உணர்த்தல் வேண்டும் என்று இறைவனிடம் வேண்டுகிறார் ஆசிரியர்.

மானிடப் பிறப்பின் இடர்களைக் கூறுதல்

கோரமாய் மிருகவெறிக் கொண்ட மானிட ஜென்மத்தின் ஈரத்தன்மையை அழிக்க இச்சென்மத்தை எனக்குப் பாரமாக வைத்தார் அத்திகிரி வரதர் என்று மானிடரை இழிநிலையில் வைக்கிறார். மற்றும்

“புளியம்பழமும் ஓடும் போன்று,
விளாம் பழம் ஓடும் போன்று,
தாமரை இலையும் நீரும் போன்று,
பூமியும் பரந்த வானமும் போன்று,
ஓட்டாத உள்ளத்துடன் மானிடப் பிறப்பி
லுழலும்மிடர் களைக்கூறி விரைவில் பிரம்மம்
நிலை அடைய வருள்புரியத் தூது செல்வாய்!
மால்கொண்ட நெஞ்சே! அத்திகிரி நின்ற திருமாலிடம்”

என இயங்குவதாக அமைந்துள்ளது. மேற்குறிப்பிடப்பட்ட பாடலின் உட்பொருளை நோக்கும்போது ஒன்றுடன் ஒன்று இணையாது தனித்து இருக்கக் கூடியன. புளியம்பழமும் ஓடும், விளாம்பழம் ஓடும் தனித்திருக்கும். தாமரை இலையில் நீர் ஓட்டாது. பூமியில் பரந்த வானமும் இணையாது அதுபோல மனிதன் ஓட்டாத உள்ளத்துடன் மானிடப் பிறப்பில் இருந்து உழல்கின்றான். அவனைப் பிறவிப்பிணி அறுத்து அருள்புரிவாய் என்று மானிடப்பிறவிக்காக இறைவனை வேண்டுகிறார் ஆசிரியர் (Kirija, 1988).

உலகம் உய்ய வழி கூறுதல்

உலகம் உய்ய வழி தன்னைக் கொண்டு அறிந்துக் கொள்ள கூறுகிறார் ஆசிரியர். மனித மனம் நல்ல குணம், தீயகுணம் இரண்டும் கொண்டது. தீய குணத்தை இங்கு மிருக குணம் என்று கூறுகிறார் ஆசிரியர் கிரிஜா. அத்தகைய மிருக குணத்தை அழித்து இவ்வுலகிற்குக் காட்டி, நல்ல மனதின் வழிநடத்தி தூய நெறிக் கொண்டு அவர்களுக்கு அருள் புரிவாய். இவ்வுலகம் மாயையானது. அதை அழித்து என் பிறவி கொண்டு இந்த இழிகுணம் மாக்களை உணரச் செய்வாய் என்று இறைவனை வேண்டுகிறார். அதனை

"என்னுள் ளிருந்த மிருகத்தை யுலகிற்குக்
காட்டி, உலகம் முய்ய வென்னைத்
தூயநெறிக் கொண்டுச் செல்லும் மத்திகிரி
நாதனிடம், உலகத்தின் மாயை தானை யழித்து,
என் பிறவிப் பயன்தனை இழிகுண மாக்கள்
உணரச்செய்ய, அருள்புரிய தூது செல்!
அத்திகிரி நின்ற வரதர் கொண்ட நெஞ்சே!"

என மக்களுக்காக, அவர்கள் உய்ய வழியாகத் தன்னை எடுத்துக்காட்டுமாறு இழிகுண மக்கள் உணர வழி கோலுகிறார் (Kirija, 1988).

தசாவதாரத்தின் பயன்

திருமால் பத்து அவதாரங்களைக் கொண்டவர்." தசாவதாரம் காட்டுவது கர்மாவின் நெறியாகும். ஒவ்வொரு அவதாரத்திலும் ஒவ்வொரு பயனுள்ளதை இங்கு உணரலாம். அதனை

"மச்சாவதாரனை தொழுதால் வேதத்தை அறியலாம்,
கூர்மனைத் தொழுதால் பொறுமையைப் பெறலாம்,
வராகனைத் தொழுதால் அசுரத்தனம் அழிக்கலாம்,
நரசிம்மனைத் தொழுதால் ஆன்மீகப்பலம் பெறலாம்,
வாமனைத் தொழுதால் மாலின் விஸ்வரூப மறியலாம்,
பரசுராமனை தொழுதால் தவவலிமைப் பெறலாம்,
இராமனை தொழுதால் மானிடநெறி அறியலாம்,
கண்ணனைத் தொழுதால் கீதையின் நெறி அறியலாம்,
புத்தரைத் தொழுதால் அகிம்சா நெறி அறியலாம்,
கலியுகமாலைத் தொழுதால் ஜீவன் முக்தி அடையலாம்!"

இவ்வாறு இந்த உலகு உய்வுபெறத் திருமால் பத்து அவதாரங்கள் எடுத்தார் (Kirija, 1988). ஆகவே அத்தகைய அனந்தனைத் தொழுதால் உலகில் அமைதி காணலாம். மேலும் மக்கள் நற்குணங்கள் பெற்று உலக வாழ்வில் இருந்து உய்வு பெற, பிறவிப்பயன் முடிக்க அத்திகிரி நாதனை அடைய வேண்டும் என்று பணிக்கிறார் ஆசிரியர். உலக மக்கள் நல்வாழ்வு பெற வேண்டும். வீடுபேறு என்ற முக்தி நிலை அடைதல் வேண்டும். பிறவிப் பிணியிலிருந்து விடுபட்டு வாழ்தல் வேண்டும். ஆகவே ஆசிரியர் மக்களுக்கு அறிவுரை கூறுகிறார்.

முடிவுரை

அறக்கருத்துக்கள் மனிதன் வாழ்க்கையில் மேன்மையடைய, ஒழுக்க நெறிகளை கடைபிடிக்க, நல்வழி காட்ட, தூண்டுகோலாய் அமைவன. அத்தகைய அறக்கருத்துக்கள் வரதர் நெஞ்சுவிடு தூது ஒழுக்க நெறி சிந்தனைகளாக இடம்பெற்றுள்ளன. மனிதன் வாழ்க்கையில் கடைபிடிக்க வேண்டியன பற்றி சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளவற்றை அறியமுடிகிறது.

References

- Annie Thomas, (2001) Tamil Samugaviyal, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
Jeyaraman, N.V. (2000) Sitrilakkiya Ilakkiyam, Manivasagar Pathippagam, Chennai, India.
Kirija, E. (1988) Varathar Nenjuvidu Thuthu, Sri Devaraja Swami Devasthanam, Chennai, India.
Sri Chandran, J. (2004) Naladiyar, Varththamaan Pathippagam, Chennai, India.
Tamizhannal, (2009) Tholkkapiyam, Koviloor Madalayam, Koviloor, India.
Varatharasan, M. (1998) Thirukkural Thalivurai, The south India Saiva Siddhanda Works Publishing Society, Thirunelveli, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License